

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoE/491/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6215202980
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6215202980.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v exekučnej veci oprávneného PRO CIVITAS s.r.o., Vajnorská 100/A, 31 04 Bratislava, IČO: 45 869 464, právne zastúpeného JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., advokátkou, Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 42 174 716 proti povinnému Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. J. I. XXX, XXX XX N. S., štátny občan SR, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ing. Jánom Gasperom, PhD., Exekútorský úrad Rimavská Sobota, so sídlom K. Mikszátha 268, 979 01 Rimavská Sobota, pod spis. zn. EX 4498/2015, o vymoženie sumy 1.396,17 Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 3Er/288/2015-40 zo dňa 17. júna 2015, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 3Er/288/2015-40 zo dňa 17. júna 2015 p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok). V odôvodnení uviedol, že exekučné konanie je vedené na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok sp. zn. IA-C/0314/3227 vydaný dňa 19.05.2014 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri spoločnosti Rozhodcovská, Arbitrážna a Mediačná, a.s, Trnavská cesta 7, Bratislava (ďalej len "rozhodcovský súd"). Okresný súd vzťah vyplývajúci zo zmluvy medzi oprávneným a povinným okresný súd vyhodnotil ako spotrebiteľský vzťah podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpísania zmluvy. S ohľadom na túto skutočnosť poukázal na ust. čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, z obsahu ktorého vyplýva slovenským súdom povinnosť dodržiavať komunitárne právo a pri rozhodovaní sú sudcovia viazaní aj medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy, teda Zmluvou o Európskej únii, Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva, ale aj ostatnými prameňmi primárneho práva Európskej únie. Súd pri posudzovaní podmienok uzatvorenej spotrebiteľskej zmluvy aplikoval aj ustanovenia Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len Smernica), konkrétne čl. 6 ods. 1, ktorý stanovil podmienky, aby nekalé podmienky uvedené v zmluve uzavretej medzi dodávateľom a spotrebiteľom neboli záväzné pre spotrebiteľa. Tiež poukázal na ust. čl 3 ods. 1 Smernice a prílohu Smernice obsahujúcu indikatívny zoznam neprijateľných podmienok, najmä na bod 1 písm. q) spomínanej prílohy. V súvislosti s aplikáciou Smernice okresný súd poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora vo veciach Océano Grupo Editorial C-240/98 až C-244/98 a Cofidis C-473/00, v zmysle ktorých Smernica zaisťuje spotrebiteľom ochranu, v rámci ktorej je vnútroštátny súd povinný posudzovať ex offa nekalú povahu zmluvnej podmienky aj v prípade ak sa spotrebiteľ zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Uviedol, že Smernica je priamo vykonateľným prameňom komunitárneho práva aj v dôsledku nedostatočnej alebo neúplnej transpozície so slovenského právneho poriadku, preto je exekučný súd povinný aplikovať jej ustanovenia na prebiehajúce exekučné konanie ex offa zohľadňujúc ich prioritu pred vnútroštátnou úpravou spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku. Poukázal na to, že rozhodcovská doložka, ktorá

mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul, nemôže byť zo strany súdu považovaná za individuálne dojednanú, pretože núti spotrebiteľa použiť na riešenie sporov iba rozhodcovský súd. Túto skutočnosť je potrebné považovať za neprijateľnú podmienku, a to v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a ani nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým všeobecným obchodným podmienkam, teda aj podmienkam o rozhodcovskom konaní, ak ho vyvolal dodávateľ. Svoj záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky vyvodil okresný súd z faktu, že rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovskú doložku označil za neprijateľnú, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. S ohľadom na tieto skutočnosti okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia podľa ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Proti rozhodnutiu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom napadol rozhodnutie okresného súdu. V odôvodnení uviedol, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ktorý je právoplatný a vykonateľný, preto ho už nemožno preskúmať podľa ust. § 37 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“). Zdôraznil, že rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky, ako rozsudok všeobecného súdu, a preto je v zmysle ust. § 159 ods. 2 O.s.p. záväzný pre účastníkov konania, ako aj pre všetky orgány. Exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, nie je oprávnený ho rušiť, či meniť, pretože nedisponuje takou právomocou. Skúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku pripúšťa len ust. § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Z tohto ustanovenia vyplýva, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný na plnenie, nie iba na to, či samotná zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku, pretože nie každá skutočnosť hodnotená ako neprijateľná podmienka spôsobuje aj rozpor plnenia s dobrými mravmi. Odvolateľ namietol aj aplikáciu Smernice a odvodzovanie práv a povinností priamo zo Smernice. Takýto postup označil odvolateľ za rozporný s Ústavou SR, pretože smernica je sekundárny právny akt záväzný pre jednotlivé členské štáty a nemožno ju použiť v horizontálnych vzťahoch medzi subjektmi súkromného práva. Ďalším nedostatkom rozhodnutia okresného súdu podľa vyjadrení odvolateľa je opomenutie ust. § 93b zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), v zmysle ktorého bol oprávnený povinný ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. S ohľadom na tieto skutočnosti odvolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že súdneho exekútora poverí vykonaním exekúcie alternatívne, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom odvolaním podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že oprávnený (právny predchodca- spoločnosť K. G., a.s., G.) a povinný uzatvorili dňa 31.05.2011 Zmluvu o úvere, na základe ktorej oprávnený poskytol povinnému úver vo výške 2.500,- Eur. Povinný sa v zmluve zaviazal poskytnutú sumu splatiť v 30-ich mesačných splátkach po 113,27 Eur. V článku 11. bod 11.2 Obchodných podmienok pre úver (ďalej len „OPpÚ“- „Prechodné a záverečné ustanovenia“, ktoré sú priložené k Zmluve, sa zmluvné strany dohodli na rozhodcovskej doložke v tom znení, že akékoľvek spory medzi zmluvnými stranami budú riešené dohodou a pre prípad, že sa nedohodnú povinný prijíma návrh oprávneného na riešenie vzájomných sporov z predmetnej zmluvy, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., Bratislava podľa jeho základných vnútorných predpisov. Ďalej je v rozhodcovskej doložke uvedené, že toto rozhodnutie zmluvných strán je konečné a miestom konania bude Bratislava. Predmetná Dohoda bola podkladom pre vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému 158,87 Eur s prísl. do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnému a v napadnutom rozhodnutí označil rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) za vydaný v rozpore so zákonom. Poukázal o.i. aj na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia,

ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovskú doložku, na základe ktorej konal rozhodcovský súd, označil za neprijateľnú podmienku. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu o neplatnej rozhodcovskej doložke a nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku predloženého ako exekučný titul.

Na základe námietky odvolateľa sa odvolací súd zaoberal otázkou, či Zmluva, ktorá založila záväzkový vzťah medzi oprávneným, resp. pôvodným veriteľom a povinným je spotrebiteľskou zmluvou. V právnom poriadku Slovenskej republiky je úverová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku, ktorý možno aplikovať bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch upravuje úverovú zmluvu v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti, alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku má účinky normy *lex specialis*. Popri tejto špeciálnej norme výraznú ochranu pre spotrebiteľa poskytuje inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, vrátane služieb na finančnom trhu, upravený v ustanovení § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka (v spojení s ustanovením § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Je tak zjavné, že aj na právny vzťah založený medzi oprávneným a povinným zmluvou, od ktorej sa uplatnený nárok oprávneného v danej exekučnej veci odvíja, je nutné aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch platné a účinné v čase uzatvorenia zmluvy, ako aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa - a to aj napriek tomu, že zmluva o úvere bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Klausula o aplikácii Obchodného zákonníka nie je žiadnou prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, medzi ktoré patria aj ustanovenia § 52 a nasl. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, na ktoré odkazuje aj odvolací súd. Odvolací súd tiež poukazuje na ustanovenie § 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré definuje zmluvné strany. Podľa ust. § 4 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zakázané konanie v rozpore s dobrými mravmi, pričom konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely vyššie uvedených zákonov rozumie konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie, alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, prípadne ktoré môže prívodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, leš, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Zmluva dojednaná medzi oprávneným a povinným obsahuje ustanovenia (dojednania), ktoré sú v rozpore s deklarovateľnými zásadami, preto, ako je už vyššie uvedené, túto zmluvu možno nesporne považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, je možné za spotrebiteľské zmluvy v širšom ponímaní považovať zmluvy uzavreté podľa Občianskeho i podľa Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Význam spotrebiteľských zmlúv možno vidieť v rovine zvýšenej ochrany slabšieho prvku záväzkového vzťahu - spotrebiteľa z jeho práv. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontaktu, s ohľadom na vyššiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a jednoduchšiu dostupnosť právnych služieb a zo zreteľom na možnosť určiť zmluvné podmienky jednostranne prostredníctvom formulárových zmlúv. Ochrane spotrebiteľa venuje mimoriadnu pozornosť aj Európska únia, a preto aj odvolací súd poukazuje na Smernicu, ktorá je základným právnym aktom ochrany spotrebiteľa. Táto bola do slovenského právneho poriadku prebratá zákonom č. 150/2004 Z.z. (účinným od 1. apríla 2004, okrem § 60, ktorý nadobudol účinnosť dňom nadobudnutia platnosti zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii). Okrem toho, že tento zákon novelizoval Občiansky zákonník, Smernica má aj tzv. nepriame účinky, takže je záväzná pre Slovenskú republiku a slúži ako interpretačné pravidlo pre výklad spotrebiteľských právnych vzťahov, čo však neznamená, že nemožno na ňu odkazovať pri výklade vnútroštátneho práva. Táto námietka odvolateľa je neopodstatnená, keďže okresný súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil práve aplikáciou vnútroštátnych prepisov, na komunitárne právo odkazuje len podporne. S ohľadom na tieto skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že napriek aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka v nesprávnom znení, okresný súd správne posúdil vzťah medzi oprávneným a povinným, ako spotrebiteľský.

Zmluva ako neoddeliteľná súčasť exekučného titulu, obsahuje dojednanie rámcovej rozhodcovskej doložky, ktorá je súčasťou formulárovej zmluvy, ktorej obsah povinný nielenže nemohol ovplyvniť, ale znením rozhodcovskej doložky bola povinnému odňatá aj zákonná možnosť neprijat' návrh

rozhodcovskej doložky, pretože v predtlačenom formulári zmluvy vyhotovenom oprávneným, je rovno vyjadrený súhlas dlžníka banky, teda povinného, na riešení sporov stálym rozhodcovským súdom.

Podľa ust. § 93b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona.

Podľa ust. § 93b ods. 2 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1 sú banky a pobočky zahraničných bánk povinné predložiť svojim klientom najneskôr pri uzatváraní obchodu, na ktorý sa nevzťahuje už uzavretá rozhodcovská zmluva. Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s týmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka v zmluve nie je dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia všeobecnej časti formulárovej zmluvy. Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná, formálne napĺňa podmienku uvedenú v písm. q) bodu 1 prílohy Smernice v tom zmysle, že rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy, čím sa povinný reálne vopred vzdal práva na účinnú procesnú obranu (či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplyvať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom - podmienkou. Obsah rozhodcovskej doložky bol veriteľom vopred pripravený ešte pred uzavretím samotnej zmluvy a rozhodcovská doložka, ktorá mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul všeobecne znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Tým došlo k prehlbeniu už aj tak fakticky nerovného stavu medzi poskytovateľom úveru - oprávneným a spotrebiteľom - povinným. Odvolací súd tiež poukazuje na priložené obchodné podmienky, ktoré mali byť podľa čl. III bod 6 zmluvy neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že priložená kópia obchodných podmienok nie je ani datovaná, ani podpísaná, súd vyjadruje pochybnosť nad tým, či povinný mal vôbec možnosť oboznámiť sa s ich obsahom.

V súvislosti s námietkou odvolateľa, že okresný súd nie je oprávnený materiálne preskúmať vec, o ktorej už rozhodol rozhodcovský súd, odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. II.ÚS 545/2010 z 10. decembra 2010, v ktorom konštatoval, že „...exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (§ 58 ods.1 Exekučného poriadku). Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok pojednáva o skúmaní súladu exekučného titulu so zákonom ako takým, t.j. či už so zákonom hmotnoprávneho charakteru, alebo so zákonom procesnoprávneho charakteru, podľa názoru Ústavného súdu SR tak exekučný súd môže exekučný titul preskúmať aj z hľadiska príslušných hmotnoprávnych ustanovení a nielen z procesného hľadiska“. Odvolací súd tiež poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 (publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997, R 56/1995, R 70/1998 a R 72/1998) a na novšie rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 11/2011, v odôvodnení ktorého NS SR rozoberal aj otázku zastavenia exekúcie z dôvodu nulitého právneho aktu. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je teda nepochybné, že v kompetencii exekučného súdu je skúmanie tak formálnej i materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Prvostupňový súd sa od uvedeného neodklonil, keď skúmal, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, t.j. či ho vydal oprávnený subjekt.

Odvolací súd považuje za podstatné aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo 1201/2009, z ktorého je zrejmé, že okresný súd postupoval správne a zákonne, keď posudzoval charakter zmluvy a dospel k záveru, že predmetná úverová zmluva je typická adhézna zmluva o spotrebiteľskom úvere. Pre tento záver bolo postačujúce oboznámiť sa s písomným vyhotovením zmluvy a nebolo potrebné osobitne skúmať, či povinný pri jej uzatváraní vzniesol nejaké pripomienky proti obsahu zmluvy, pretože už na prvý pohľad je zrejmé, že ide o zmluvu formulárovú, štandardne používanú oprávneným, ako dodávateľom, ktorej text vzhľadom na veľkosť a hustotu písma je nečitateľný a neprehľadný, ťažko čitateľný je aj text pripojených úverových zmluvných podmienok. Rozhodcovská doložka sa nijak neodlišuje od ostatného textu všeobecných podmienok a podpis

spotrebiteľa sa nenachádza za všeobecnými podmienkami vrátane rozhodcovskej doložky, ale na prvej strane úverovej zmluvy. Oprávnený bezdôvodne vytýka okresnému súdu nesprávne skutkové zistenia. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že rozhodcovská doložka nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nevyváženého. Na základe toho zastáva názor, že pokiaľ exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu, alebo rozhodcovského súdu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy (§ 39, § 53 ods. 5 OZ, § 45 ods. 1 písm. c/, ods. 2 ZRK), exekučný súd konanie zastaví, v skoršom štádiu exekučného konania zamietne návrh na vydanie poverenia. Rozhodcovská doložka začlenená do rámca podmienok štandardnej zmluvy podľa názoru odvolacieho súdu nebola individuálne dojednaná, jej znenie obchádza zákon a poškodzuje práva spotrebiteľa, čo je v rozpore s dobrými mravmi a spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom je exekučný titul sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán, pretože v zmysle výkladu Smernice, ak bola rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak bola ako taká už od počiatku neplatná podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní, nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie aj z tohto dôvodu. Odvolací súd tiež poukazuje na ust. § 39 Občianskeho zákonníka v tej súvislosti, že právny úkon, obsahom ktorého je ustanovenie, ktoré vedie k tomu, aby zákon dodržaný nebol, je obchádzaním zákona. Ide o vylúčenie záväzného pravidla zámerným použitím prostriedku, resp. inštitútu, ktorý sám o sebe nie je zákonom zakázaný, ale jeho cieľom je dosiahnutie z hľadiska pozitívneho práva nespochybniteľného stavu. Právny úkon obchádzajúci zákon je spravidla urobený v súlade so zákonom tak, aby bol ním dosiahnutý výsledok právnou normou zakázaný alebo nežiadúci. V tomto prípade rozhodcovský súd neskúmal rozhodcovskú doložku, ani zmluvu z hľadiska ochrany práv spotrebiteľa, ale plnenia z predmetnej zmluvy priznal oprávnenému v súlade s jeho žalobou. Takto sa využitie inštitútu dojednania rozhodcovskej doložky, ktorý je vo všeobecnosti inštitútom právom dovoleným a predvídaným, navonok javí v súlade s pozitívnym právom. V tomto prípade však bola povinnému odopretá ochrana poskytovaná príslušnými ustanoveniami Smernice, ako aj Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, keď rozhodcovský súd nerešpektoval príslušné kogentné európske a vnútroštátne normy o ochrane spotrebiteľa. Takto prostredníctvom využitia zákonom dovoleného inštitútu došlo v predmetnej veci k dosiahnutiu výsledku právom zakázaného. Z uvedených dôvodov odvolací súd zastáva názor, že dojednanie rozhodcovskej doložky je právny úkon obchádzajúci zákon, ktorý je sankcionovaný absolútnou neplatnosťou, na čo má súd povinnosť prihliadnuť ex offio.

K námietke, ktorou odvolateľ v podanom odvolaní poukazuje na odlišnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov odvolací súd konštatuje, že rozhodovacia prax je odlišná v závislosti od formy rozhodcovskej doložky, či rozhodcovskej zmluvy.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Uznesenie bolo schválené členmi senátu jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.